

Chim mạnh mạnh

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện ” Rồi sẽ qua hết phải không?”)

Đừng nghĩ em ngu ngốc như thế. Tình yêu đối với em từng là tất cả, nhưng hiện giờ, nó lại không đáng một xu.

Mình quen nhau thật tình cờ phải không anh. Và em đã từng nghĩ đó là do duyên phận. Ấy là buổi nhập học ở trường. Anh đã chỉ đường cho em đi đến khu vực làm thủ tục. Giọng nói của anh, cử chỉ của anh, sao mà làm em an tâm đến thế. Một buổi sáng thu trong trẻo sau cơn mưa dài suốt đêm hôm trước. Mọi thứ đều đến với em tuyệt vời như vậy đấy.

Em hát không hay anh nhỉ. Nhưng hát lại trở thành một thứ đam mê. Và cũng bởi niềm đam mê ấy, em gặp lại anh. Câu lạc bộ ghita của trường...

Anh là trường câu lạc bộ. Ừ thì anh đẹp trai, ừ thì cũng hát hay nữa, và anh là một tay đàn rất cừ. Thật là may mắn khi chúng mình cùng có chung sở thích. Mình đã từng trò chuyện với nhau rất lâu. Em vẫn nhớ mà. Đó là một tối đông mưa phùn và cũng là buổi sinh hoạt thường nhật của club. Em đã cố tình nán lại để đợi anh, mong được nói câu tạm biệt với anh thôi. Nhưng anh đã cố tình nói chuyện thật lâu với em đấy nhé. Em đã hỏi anh rằng em hát không hay phải không. Anh cười, làm ấm áp tim em hơn cả ngàn lần chiếc áo đang mặc trên người. Em hát hay đấy chứ, có hồn lắm-anh đã nói như vậy đấy. Cứ như là một câu an ủi ấy, nhưng em vẫn tin rằng đó là sự thật, và đã vui biết bao.

Sau lần nói chuyện ấy, mình dần thân với nhau hơn. Anh hỏi em nhiều điều và cũng kể cho em nghe nhiều thứ về anh. Anh thích ca hát, thích đàn, đó là niềm đam mê, nhưng không phải là tất cả. Anh cũng thích thể thao lắm, vì anh cao đến thế cơ mà. À mà hình như em chưa bao giờ kể với anh những điều này, về cảm giác an toàn, cảm giác như được bảo vệ, che chở khi đi sau anh, nhảy lên chiếc bóng cao cao của anh. Chiếc bóng ấy như ôm trọn lấy em, như vãn đủ sức che chắn cho em khỏi mọi giông bão trong cuộc đời. Ôi,

em lại vậy rồi, vẫn thầm yêu anh như thế...

Cuối cùng thì hạnh phúc cũng đến-Là ngày anh nói yêu em, là ngày trái tim em đã thực sự không còn là của em nữa. Anh đã tàn nhẫn cướp nó đi như thế đấy, vì vậy anh sẽ giữ gìn nó thật cẩn thận. Phải, anh đã hứa như vậy.

Mình yêu nhau được hơn một năm. Em đã là cô sinh viên năm hai, còn anh cũng đã bước sang năm ba của cuộc đời sinh viên bốn năm. Anh đã làm cho em quá nhiều điều. Anh nhớ cả ngày mình yêu nhau một tháng, một năm. Anh tặng em những món quà bất ngờ. Anh hát cho em nghe, những bài hát anh tự sáng tác. Anh nói lời bài hát cũng là những gì anh cảm nhận được từ tình yêu của chúng mình, cũng là điều mà anh muốn nói với em. Em đã khóc đấy. Sẽ cảm thấy ra sao ơ một cô gái khi đi đường có một chàng trai cứ nhất quyết bắt cô ấy phải đi phía trong, dù cô gái ấy có huých vai trên anh ngực nghếch như thế nào, anh vẫn chỉ cười, ấm áp như thế, hạnh phúc như thế...

Anh là người sống tình cảm và em luôn cảm thấy may mắn vì điều đó. Và rồi chúng mình đã quyết định sẽ gắn bó với nhau suốt hai cuộc đời ngắn ngủi này vào cái đêm định mệnh ấy. Em đã trao tất cả cho anh. Không hối tiếc. Không tính toán. Không giữ lại. Cũng sợ hãi lắm đấy chứ, nhưng không sao. Tình yêu của chúng mình lớn lao đến thế cơ mà, và sau đêm ấy, em tưởng như nó là vĩnh cửu trên đời.

Anh nói chúng mình hãy sống chung. Dẫu sao thì em và anh cũng yêu nhau đến thế và nhất định là sẽ có một cái kết thật đẹp, vậy thì chuyện ấy cũng chỉ là sớm hay muộn thôi mà. Và em đã đồng ý, sống chung với anh trong một căn phòng cho thuê 14m2 nằm cách khá xa trường. Cuộc sống như một người vợ trẻ đã bắt đầu khi em 23.

Thật là may mắn, anh vẫn như thế, vẫn ngọt ngào, quan tâm, dịu dàng và âm cần. Để tránh bị mọi người để ý, em xin rút khỏi CLB. Vậy là trong tuần lại có hai ngày em phải ngồi một mình ở nhà, xem phim một mình, nghe nhạc một mình, đọc truyện một mình và chờ anh trở về sau buổi sinh hoạt CLB. Nhưng không sao, anh nói sẽ đền cho em. Bởi thế những lúc rảnh rỗi, người ta vẫn nghe thấy tiếng đàn ghi ta trong trẻo vút lên cùng một giọng ca, như anh vẫn nói, hay và rất có hồn. Nghệ sĩ quá đi thôi!

Anh đã rất cẩn thận, vì vậy chúng mình vẫn sống cuộc sống vợ chồng an

toàn. Em rất biết ơn anh vì điều đó. Cuộc đời em khi ấy dường như chỉ tồn tại vì anh. Bạn bè thân là điều em đã quên tìm kiếm. Mọi thứ đều liên quan đến anh. Nhưng em bất chấp tất cả, em cam tâm, vì em yêu anh.

Dạo ấy anh hay thần thờ, chẳng chịu nhận nại lắng nghe những lời mà em nói như mọi lần. Anh hay cáu gắt, hay vội vàng. Em thì không thích điều đó chút nào đâu. Cũng chính bởi tính cách điềm đạm, luôn luôn ôn hòa và nhẫn nại của anh mà em đã yêu anh đấy chứ. Anh đi làm thêm. Anh hát cho một quán bar, ở cách xa khu mình ở lắm, nhưng thu nhập khá và anh thì lại có thêm cơ hội để theo đuổi niềm đam mê của mình. Vậy cũng là tuyệt rồi anh nhỉ.

Anh đi làm. Có lẽ đó cũng là lý do làm anh thay đổi nhiều như thế. Em đã cho rằng như vậy và có lẽ sẽ chẳng bao giờ biết được nguyên nhân thực sự đâu nếu như cô ấy không đến tìm em. Sẽ là một ngày thật hoàn hảo nếu như không có cuộc gặp mặt lạ lùng ấy. Sinh nhật lần thứ 22 của anh. Em đã chuẩn bị rất chu đáo, nấu một bữa cơm thật thịnh soạn, chiếc bánh trông cũng thật đặc biệt. Còn gì nữa nào... Em đã tưởng tượng đến cảnh anh sẽ xúc động lắm, sẽ ôm em thật chặt, sẽ nói xin lỗi vì những chuyện gần đây, và em sẽ nói không sao đâu mà. Cứ như thế dưới ánh nến lung linh. Một cái kết quá đẹp cho một chuyện tình đúng không anh?

Nhưng mọi thứ tan vỡ. Nói sao nhỉ? Nó như là sóng biển tan ra, giống như chiếc ly thủy tinh vỡ choang trên sàn nhà vậy. Em đã được nghe câu chuyện về một cô gái từng đi hát ở bar từ năm 17, đã trải qua không biết bao nhiêu cuộc dã tình. Có lẽ em sẽ khinh cô ấy mất. Nhưng anh thì không đâu nhỉ, bởi anh đã yêu cô ấy mất rồi. Một sự đồng cảm chẳng? Có lẽ chính cuộc sống thật sự sau những ánh đèn nhấp nháy nơi vũ trường, chính thứ nhạc cảm rung lên đã cướp trái tim anh đi khỏi em và giấu trốn vào trái tim nơi người ấy.

Lời xin lỗi là món quà cuối cùng anh dành cho em. Em đã từng nói anh đừng bao giờ rời xa em, nhưng có lẽ anh không thể thực hiện được điều ấy nữa, bởi không chỉ anh mà chính em, em cũng sẽ đi. Nhưng là đi đâu? Em đã hỏi rất nhiều lần như thế. Tự hỏi mình thôi, vì ở đây em đâu còn thân thiết với ai ngoài anh. Đúng là ngu ngốc quá, tội tệ quá, day dứt quá, đáng tiếc, đáng tiếc quá. Thời gian có thể nhường em một lần mà quay trở lại không? Nếu được, em nguyện đánh đổi tất cả. Cuộc đời em bỗng trở thành một đường ziczac và hai người đang đứng ở ngay điểm gặp khúc ấy đấy. Hai người chắc sẽ hạnh

phúc lắm nếu như không có em đúng không? Em đã nghĩ sẽ đi đến một nơi thật xa, nơi em không còn cùng chung sống dưới một bầu trời, không phải hít thở chung một bầu không khí để cùng tồn tại với hai người nữa. Nhưng nơi đó có tồn tại không? Có chứ, chắc chắn lắm, vì chỉ cần bước thêm một bước nữa thôi là em có thể làm được điều đó rồi.

Đi lặng lẽ như thế thì thật là đại dột. Em đã muốn một sự công bằng. Em mà như thế thì chắc anh cũng sẽ day dứt lắm ấy nhỉ, vì anh biết em yêu anh nhiều nhường nào mà. Nhưng sao có thể chứ. Còn mẹ, mẹ em thì sao? Em muốn một sự công bằng, nhưng ai sẽ công bằng với mẹ khi em ra đi. Hay là về gặp mẹ? Em sao có thể.

Đừng nghĩ em ngu ngốc như thế. Tình yêu đối với em từng là tất cả, nhưng hiện giờ, nó lại không đáng một xu. Em đã đi. Không phải về nhà. Em thực sự không dám đối mặt với mẹ sau tất cả. Điều đó cần có thời gian. Và em đã tự tạo cho mình một quãng thời gian khá dài, cũng tình cờ thôi - đăng kí đi tình nguyện. Em sẽ lên vùng cao, ở tít trên kia cơ. Và em sẽ được làm cô giáo, sẽ dạy chữ cho bọn trẻ, chúng sẽ biết đọc, biết viết và em sẽ chỉ cho chúng rằng cuộc sống này có rất nhiều thứ đáng để trân trọng, và chắc hẳn là chúng sẽ yêu mến em lắm. Có lẽ khi ấy, vậy là đủ.

Cùng đi là rất nhiều người. Chuyển xe chở những con người lên vùng cao làm tình nguyện cũng là chở theo biết bao niềm tâm sự. Có anh thanh niên trầm tư suốt cả quãng đường, có cô bạn trẻ cứ nhí nhảnh, véo von mãi không thôi, có chị đứng tuổi, nét mặt có chút thờ ơ, nhưng lại thấy như là nhẹ lòng... Quãng đường quả là dài, hơn những gì mà em đã tưởng tượng. Dừng xe nghỉ giải lao, ai nấy như đều ủng hộ lắm. Cũng mệt mà. Lại tiếng nói trong trẻo ấy:

- Ôi, nhìn đằng kia kìa, nhiều chim quá. Dễ thương ghê! Chúng cứ như những cặp tình nhân vậy.

Tiếng một anh thanh niên, có lẽ là một nhà sinh vật học chẳng:

- Đó là chim manh manh.

- Chim manh manh? – cái tên nghe kì lạ quá nhỉ.

- Đúng vậy – nhà sinh vật học đáp lại – không chỉ lạ ở cái tên thôi đâu, loài chim ấy còn lạ ở chỗ, khi sống tự do ngoài thiên nhiên, chúng là “một cặp vợ chồng”, hoàn toàn chung thủy, nhưng khi đem nhốt vào lồng, chúng không còn chung thủy với nhau nữa.

Một tiếng “à”. Anh thanh niên trầm tư suốt dọc đường dường như chú ý hơn đến câu chuyện của hai người bạn đồng hành . Em cũng chột dạ, vì chẳng phải như thế thì giống anh và em quá hay sao.

- Có lẽ là vì chúng yêu nhau chưa đủ mà thôi. Chúng muốn tìm đến một tình yêu mới chẳng, tình yêu đích thực ấy?

Tình yêu đích thực? Sao em lại như lạ lẫm với điều này đến vậy? Bất cười vì chút suy nghĩ ngây ngô của cô bạn, cũng có lẽ là cái cười cho một câu trả lời thỏa đáng với bao thắc mắc mà em từng không tài nào hiểu nổi. Chỉ đơn giản là vậy? Sao lòng em thấy nhẹ thế. Em có dám vứt bỏ mọi buồn đau vào quá khứ ? Tại sao không? Em có thời gian, em có tất cả, em đừng cảm lắm mà. Mọi việc còn ở phía trước kia. Chuyển hành trình lại tiếp tục. Em bước lên xe, thanh thần nói khẽ “em đi đây!”.

...Trái đất này có đến hơn 7 tỷ người, mỗi người lại có một cách suy nghĩ khác nhau. Họ có thể không được quyết định ai là người sẽ đi qua cuộc đời mình, nhưng được phép lựa chọn người cùng bước đi trên một con đường. Ấy là người sẽ gạt đầu khi ta hỏi - “Rồi sẽ qua hết, phải không?”.

An